

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721200393
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6721200393.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu: E. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K., XXX XX K., t. č. bytom J. XX/XX, XXX XX K., proti žalovanej: C. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. XXX/XX, XXX XX K., v konaní o zaplatenie 4 150,- Eur o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19C/2/2021-205 zo 04. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (II. výrok).

1.1 Podľa dôvodov rozhodnutia sa žalobca žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 28. 01. 2021 domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4 150,- Eur. Svoj nárok odôvodňoval tým, že hoci mal na maloletú dcéru platiť mesačné výživné vo výške 150,- Eur k rukám jej matky (žalovanej) a teda za jeden rok mal celkovo zaplatiť 1 800,- Eur, v skutočnosti zaplatil výživné za rok 2017 vo výške 4 200,- Eur, za rok 2018 výživné v sume 3 550,- Eur a teda jeho preplatok za rok 2017 činí 2 400,- Eur a za rok 2018 ide o sumu 1 750,- Eur (spolu 4 150,- Eur). Platby žalobcu nad rámec výživného mali slúžiť na „predplatenie si“ výživného na maloletú zo strany žalobcu do budúcnosti u žalovanej, ktoré však žalovaná v súčasnosti neuznáva, keďže si od žalobcu exekučne vymáha nezaplatené výživné za rok 2019 v sume 750,- Eur.

1.2 Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 15P/57/2012-41 zo dňa 07. 03. 2013 bol žalobca zaviazaný prispievať na výživu maloletej dcéry sumou 150,- Eur mesačne k rukám žalovanej. Podľa súdu prvej inštancie bolo nesporným, že žalobca hradil od apríla roku 2017 a aj v roku 2018 výživné v nerovnakých výškach, vždy však viac ako mu vyplývalo zo súdneho rozhodnutia. V predmetných platbách ako variabilný symbol uviedol dátum narodenia maloletej (XX. XX. XXXX) a ako špecifický symbol spisovú značku konania 15P/57/2012. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že platby presahujúce určené výživné v sume 150,- Eur predstavujú predplatenie výživného do budúcnosti na maloletú. Pokiaľ žalobca platil vyššie výživné ako mu vyplývalo zo súdneho rozhodnutia, išlo o jeho dobrovoľné rozhodnutie, ktoré mu zjavne umožňovali jeho vtedajšie majetkové a zárobkové pomery. Maloletá pritom mala podľa § 62 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Zákon o rodine“) právo podieľať sa na žalobcovej životnej úrovni a jeho vyživovacia povinnosť tak nebola obmedzená len na sumu 150,- Eur mesačne. Podľa súdu prvej inštancie nebolo sporným ani to, že v rokoch 2017 a 2018 žili žalobca a žalovaná v spoločnej domácnosti, pričom až do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sp. zn.

5P/258/2018 o rozvođe (dňa 03. 10. 2019) boli manželia. Jednou zo základných povinností žalobcu ako manžela v zmysle § 18 a § 19 ods. 1 Zákona o rodine bolo prispievať na úhradu nákladov domácnosti a starať sa spoločne o dieťa, a preto sa povinnosť žalobcu neobmedzovala len na platenie výživného vo výške 150,- Eur mesačne na maloletú, ale mal povinnosť prispievať aj na chod spoločnej domácnosti, v ktorej zotrval až do konca roka 2018. Súd prvej inštancie pokladal platby žalobcu navyše oproti súdom určenému výživnému za ďalšie platby na výživné maloletej, resp. príspevky žalobcu na chod domácnosti, čo bolo podporené aj tým, že od januára 2019, kedy už žalobca a žalovaná nežili v spoločnej domácnosti, nevykonali žiadne platby navyše oproti určenému výživnému.

1.3 K tvrdeniu žalobcu, že sa so žalovanou dohodol na započítaní jeho záväzku na výživnom v roku 2019 s jeho preplatkami na výživnom za roku 2017 a 2018, súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 76 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého proti pohľadávkam na výživné pre maloleté deti započítanie nie je možné. Rovnako pokiaľ ide o samotnú povahu výživného a tvrdenie žalobcu o jeho „predplatení výživného“, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 76 ods. 1 Zákona o rodine sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu a teda výživné ako také nie je podľa Zákona o rodine možné si predplatiť.

1.4 S poukazom na vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že navýšené platby žalobcu za roky 2017 a 2018 nezakladajú jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.5 K žalovanou vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že keďže žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol, predmetnou námietkou premlčania sa bližšie nezaoberal, avšak prípadné pohľadávky žalobcu za platby od apríla 2017 až do januára roku 2018 by boli vzhľadom na podanie žaloby dňa 28. 01. 2021 premlčané.

1.6 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v zmysle § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) nepriznal s odôvodnením, že síce mala žalovaná v spore plný úspech, no v konaní jej žiadne trovy nevznikli, čo potvrdila aj ona sama na pojednávaní.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktoré bolo na súd doručené dňa 22. 07. 2021. Z obsahu odvolania vyplýva, že uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že finančné prostriedky, ktoré posielal žalovanej predstavovali výživné na ich spoločnú maloletú dcéru, ktoré bolo vo výpise označené rodným číslom maloletej a spisovou značkou rozsudku. Nešlo o platby na domácnosť, ktoré by tak boli označené, ak by sa o ne jednalo. Žalobca predložil súdu prvej inštancie 51 strán platieb, z ktorých vyplýva, že prispieval na domácnosť kúpou potravín, drogérie, oblečenia a podobne. Okrem toho platil aj nájomné, pričom žalovanej naň dával finančné prostriedky v hotovosti. Vyjadrenie žalovanej, že všetky financie išli na domácnosť sa nezakladá na pravde, pretože výživné je neprenosné a nemôže byť použité na jej osobné potreby a domácnosť, v ktorej sa nachádza aj iná osoba, voči ktorej žalobca nemá vyživovaciu povinnosť. Financie boli žalovanou použité na úplne iný účel než na aký boli určené. Dal do pozornosti, že v rokoch 2017 a 2018 nemali so žalovanou ani len spoločné vianočné sviatky. Aj keď je časť nároku za rok 2018 premlčaná, žiada priznať sumu 1 750,- Eur, ktorá premlčaná nie je. Jeho nárok potvrdzuje aj priložená komunikácia medzi ním a žalovanou, zmysle v ktorej si je žalovaná vedomá, že jej posielal financie navyše a prikázala mu ich strhnúť si z výživného. Okrem toho žalobca považuje konanie žalovanej za podvodné, pretože sa s ním dohodla na predplatení výživného, čo v súčasnosti utajuje. Na záver žalobca navrhol prekvalifikovanie žaloby na vrátenie daru (keďže ním zasielané financie považovala žalovaná za dar).

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila v podaní zo dňa 06. 08. 2021. Uviedla, že sumy zasielané žalobcom v rámci výživného boli určené na chod spoločnej domácnosti, ktorú vo väčšej miere financovala ona z vlastných príjmov. Výpis z účtu predložený žalobcom nepredstavuje platby na domácnosť, ale ide o platby žalobcu, ktoré využíval iba pre svoju spotrebu. Odmietla tvrdenia žalobcu, že ním zasielané finančné prostriedky nešli na domácnosť, pričom žalobca ničím nepreukázal, že by tieto použila na seba alebo na svojho syna. Žalobca jej posielal predmetné financie na chod spoločnej domácnosti z vlastnej a slobodnej vôle a jeho poukazovanie na predplatenie si výživného je nepravdivé. Dala do pozornosti, že žalobca si vzájomne odporuje, keď v podanej žalobe uviedol, že zvýšené finančné prostriedky predstavujú predplatené výživné, no v podanom odvolaní uvádza, že išlo o dar na domácnosť. S poukazom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd podané odvolanie žalobcu zamietol.

4. Žalobca v replike uviedol, že spoločne so žalovanou bývali v nájomnom byte, pričom mesačný nájom hradil iba on a to hotovosťne do rúk žalovanej. Okrem mesačného platenia nájomného robil nákupy do domácnosti a to potravín, drogérie, šatstva a pod., o čom súdu prvej inštancie predložil 51 stranový výpis z účtu. V domácnosti si sám varil, pral, žehlil a upratoval spoločné priestory. Na preukázanie nefunkčnosti domácnosti dal za príklad, že keď maloletej dcére kúpil na narodeniny psa, žalovaná ho predala, nakoľko potrebovala financie na študijný pobyt svojho syna z predošlého vzťahu, ktorý mu po tom čo ho takmer 10 rokov živil, nedal ani len maturitný pozdrav a nepozval ho na maturitný ples. Opätovne zopakoval, že so žalovanou spolu netrúvali ani vianočné sviatky, a že ním zasielané financie boli riadne označené ako výživné na maloletú a nebolo ich možné zameniť s inými platbami. Žalovaná chod domácnosti finančne sama nevládala, nakoľko bola zvyknutá, že všetko hradil žalobca. Jej tvrdenia, že predmetné platby žalobcu boli darom do domácnosti sú nepravdivé, pretože spoločnú domácnosť nemali. Okrem toho sa museli v decembri 2018 vysťahovať z prenajatého bytu, nakoľko žalovaná neplatila nájomné. Sumy za mesiace november (600,- Eur) a december (600,- Eur) použila žalovaná na operáciu chrupu pre svojho syna. S poukazom na vyššie uvedené žalobca trval na tom, aby mu žalovaná vyplatila finančné prostriedky, ktoré ona berie ako dar na domácnosť, hoci boli určené pre ich spoločnú maloletú dcéru. Dodal, že zo strany žalovanej ide o podvod a obohatenie sa.

5. Žalovaná v duplike zopakovala svoju argumentáciu z predchádzajúcich podaní a nad ich rámec ozrejmla viaceré skutočnosti, na ktoré poukazyval vo svojej replike žalobca. Uviedla, že psa kúpil žalobca ich maloletej dcére napriek jej nesúhlasu a vzhľadom na to, že sa o neho musela starať ona sama, bola nútená ho prediť. Finančné prostriedky z jeho predaja (40,- Eur) nepoužila na synov študijný pobyt v zahraničí a tento bol hrađený zo študentského fondu. Čo sa týka maturitného plesu, žalobca naň odmietol ísť z dôvodu, že jej syn má vlastného otca a maturitný pozdrav od jej syna mali nalepený na chladničke. Nie sú pravdivé ani tvrdenia žalobcu o tom, že je zadlžená, a že sa museli z prenájmu vysťahovať z dôvodu neplatenia nájomného, nakoľko prenajímateľ potreboval predmetný byt pre svoju dcéru. Dodala, že jej syn nebol ani na žiadnej operácii chrupu ako uvádza žalobca. Žalobca posielal predmetné financie na domácnosť dobrovoľne, bez nátlaku a po vzájomnej dohode. Na záver žalovaná vyjadrila názor, že žaloba žalobcu z roku 2021 je len odozvou na exekučné konanie, návrh na ktoré podala v roku 2020.

6. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p. preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 C.s.p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a mimo nich podľa § 380 ods. 2 C.s.p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania pred odvolacím súdom nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v I. výroku vo veci samej a v závislom II. výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na toto poukazuje. Na zdôraznenie jeho vecnej správnosti reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu uvádza nasledovné:

7. Na úvod odvolací súd udáva, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený dňa 06. 07. 2021. Od nasledujúceho dňa začala žalobcovi plynúť 15 - dňová lehota na podanie odvolania, ktorej posledný deň pripadol na 21. 07. 2021. Predmetná odvolacia lehota je lehotou procesnou a v zmysle § 121 ods. 5 C.s.p. platí, že je zachovaná vtedy ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na príslušnom súde alebo sa podanie odovzdá poštovému podniku. To znamená, že ak sa odvolanie doručuje prostredníctvom doručujúceho orgánu, je z hľadiska zachovania odvolacej lehoty nepodstatné, či tento orgán doručil odvolanie príslušnému súdu ešte počas odvolacej lehoty alebo až po jej uplynutí. To či žalobca podal predmetné odvolanie ešte v lehote (najneskôr dňa 21. 07. 2021) bolo potrebné zistiť z podacej pečiatky na obálke (obale) zásielky, poprípade ak by išlo o doporučenú zásielku z dátumu poštovej pečiatky na podacej potvrdenke. Z pečiatky Okresného súdu Zvolen (č.l. 215 spisu) je zrejmé, že odvolanie žalobcu bolo súdu prvej inštancie doručené poštou dňa 22. 07. 2021 a k odvolaniu bola pripojená obálka, z ktorej malo byť zrejmé, či žalobca podal odvolanie na pošte v lehote. Zo záznamu súdu prvej inštancie na č.l. 242 spisu vyplýva, že obálka nie je v spise k odvolaniu pripojená, pretože bola „omylom vyhodená“. Po zistení predmetnej skutočnosti vyzval súd prvej inštancie žalobcu, aby súdu zaslal doklad o tom, kedy podal na pošte odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v

odpovedi na výzvu súdu prvej inštancie uviedol, že nemá žiadne potvrdenie o odoslaní listovej zásielky, nakoľko list posielal prvou triedou v zákonom stanovenej lehote, čo je určite vyznačené aj na obálke podacej pošty. Z uvedeného vyjadrenia žalobcu vyplýva, že žalobca neposielal predmetnú zásielku doporučené, a preto bolo možné zistiť včasnosť podanej zásielky len z podacej pečiatky pošty na obálke, ktorú však súd prvej inštancie „omylom vyhodil“. Nakoľko pochybenie súdu prvej inštancie v tomto smere nemôže ísť na vrub žalobcu a aj z čl. 1 bodu 1.1. Poštových podmienok Slovenskej pošty pre listové zásielky (vnútroštátny styk) účinných od 03. 07. 2021 vyplýva, že list 1. triedy je dodaný nasledujúci pracovný deň po dni podania (t.j. v takomto prípade musel žalobca podávať zásielku na pošte najneskôr dňa 21. 07. 2021), pokladal odvolací súd odvolanie žalobcu za včas podané.

8. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalobca sa voči žalovanej domáha zaplatenia sumy 4 150,- Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré majú predstavovať platby zaplatené navyše nad rámec výživného na maloletú dcéru K. k rukám jej matky (žalovanej). Žalobca mal rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 15P/57/2012-41 zo dňa 07. 03. 2013 stanovenú povinnosť platiť na maloletú K. výživné vo výške 150,- Eur mesačne (t.j. za rok by uvedené platby na výživnom predstavovali spolu 1 800,- Eur). Od apríla 2017 do decembra 2018 platil žalobca k rukám žalovanej nepravidelne navýšené mesačné platby výživného, pričom za rok 2017 zaplatil sumu 4 200,- Eur a za rok 2018 spolu 3 550,- Eur (spolu preplatené obidva roky o 4 150,- Eur). V konaní nebolo sporným, že strany sporu minimálne v rokoch 2017 a 2018, kedy žalobca zasielal žalovanej navýšené platby, bývali v spoločnej domácnosti a to aj spolu s ich spoločnou maloletou dcérou K. a synom žalovanej. Počas tohto spolužitia uzavreli dňa 18. 01. 2018 manželstvo, ktoré bolo následne rozvedené rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 5P/258/2018-72 zo dňa 16. 09. 2019, právoplatným dňa 03. 10. 2019. Žalobca zasielanie navýšených platieb výživného dôvodil tak, že so žalovanou sa dohodol na predplatení si výživného na maloletú do budúcnosť. Žalovaná však predmetnú dohodu neakceptovala, začala si od neho exekučne vymáhať nezaplatené výživné vo výške 750,- Eur za rok 2019, a preto sa žalobca domáha vrátenia predplateného výživného predstavujúceho bezdôvodné obohatenie žalovanej.

9. Bezdôvodné obohatenie je osobitným právnym inštitútom mimozmluvného záväzkového práva, ktorého cieľom je reparácia nerovnováhy, ku ktorej dochádza bez relevantného právneho dôvodu v majetkovej sfére subjektov právnych vzťahov. Bezdôvodným obohatením sa v zmysle § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“) rozumie majetkový prospech (majetková hodnota) získaný na úkor iného plnením bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Na vznik predmetného právneho vzťahu sa teda vyžaduje vznik majetkovej výhody, či prospechu, merateľný a vyjadriteľný všeobecným peňažným ekvivalentom s absentujúcim relevantným právnym dôvodom vzniku tohto obohatenia (vyžaduje sa bezdôvodnosť tohto stavu). Nestačí však existencia objektívnej skutočnosti vzniku majetkovej výhody určitého subjektu práva, ale bezdôvodné obohatenie musí ísť na úkor iného subjektu práva. To znamená, že majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu. Musí teda existovať určitá príčinná súvislosť medzi obohatením sa jednej strany (majetkovým prospechom) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného strany. Zjednodušene povedané právne vzťahy z bezdôvodného obohatenia predstavujú osobitný záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. V danom smere poukazuje odvolací súd aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 309/2018-37 zo dňa 14. 11. 2018, v ktorom sa ústavný súd zaoberal ústavnou sťažnosťou vo veci možného bezdôvodného obohatenia sa sťažovateľky (matky) z dôvodu platenia výživného nad rámec stanoveného výživného zo strany otca jej detí, a v ktorom skonštatoval, že: „podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie základných predpokladov, a to zistenie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, majetková ujma iného subjektu, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmou druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že sa sťažovateľka na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Podľa názoru ústavného súdu iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľke boli posielané navrhovateľom finančné prostriedky nad rámec súdom určeného výživného, nemožno usudzovať, že došlo na jej strane k bezdôvodnému obohateniu. Ak sťažovateľka skutočne použila finančné prostriedky na výživu

maloletej dcéry, ktorá je aj dcérou navrhovateľa zaviazaného prispievať na jej výživu, tak ako tvrdí, potom sťažovateľka nemala z takéhoto plnenia majetkový prospech, a preto nie je splnený zákonný predpoklad pre vznik zodpovednosti sťažovateľky za bezdôvodné obohatenie, pretože sťažovateľka z týchto finančných prostriedkov majetkový prospech nemala.“ S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie dospel odvolací súd k zhodnému záveru so súdom prvej inštancie a to, že k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na základe navýšených platieb žalobcu za roky 2017 (od apríla) a 2018 (celý rok) nedošlo, a preto nemôže byť založený ani nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov (bezdôvodné obohatenie žalovanej, ktoré by bolo zároveň získané protiprávne a od toho sa odvíjala majetková ujma žalobcu, t.j. existovala by príčinná súvislosť medzi nimi), z ktorých by bolo možné vyvodiť vznik zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, keď z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplývalo, že by žalovaná mala z nepravidelne zasielaných plnení za roky 2017 a 2018 (pre seba) majetkový prospech a ani to, že by predmetné plnenia žalobca zasielal bezdôvodne za absencie relevantného právneho dôvodu. Odvolací súd sa naopak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uvedené platby žalobcu predstavovali ďalšie (navýšené) platby na výživné maloletej, resp. platby na chod spoločnej domácnosti strán sporu. Žalobcovi totiž nič nebránilo platiť dobrovoľne navýšené platby na základe svojho rozhodnutia nad rámec výživného na maloletú, v prípade, že mu to jeho životná úroveň dovoľovala a žalovaná bola oprávnená takéto platby od žalobcu prijímať. Taktiež na pojednávaní konanom sa dňa 04. 06. 2021 sám žalobca uviedol, že v spoločnej domácnosti bývali so žalovanou (a ich spoločnou dcérou a synom žalovanej) v roku 2017 a do konca roka 2018, t.j. v čase zasielania navýšených platieb, ktoré sa v tomto kontexte črtajú práve ako príspevky na chod ich spoločnej domácnosti. Strany sporu bývali spoločne v prenajatom byte, ktorý bol v zmysle Dodatku k nájomnej zmluve zo dňa 30. 07. 2013 (č.l. 100 spisu) prenajatý len na meno žalovanej aj z čoho sa odvolaciemu súdu javí, že uvedené navýšené platby predstavovali príspevky na domácnosť, napríklad v tomto prípade príspevok žalobcu na nájomné žalovanej (ktoré vo výške 250,- Eur mesačne platila na základe nájomnej zmluvy v znení dodatku len žalovaná). Skutočnosť, že žalobca doložil vlastné výdavky na potraviny, drogériu, papiernictvo a podobne nevylučuje jeho možnosť podieľať sa na ďalších platbách v spoločnej domácnosti. Odvolací súd k uvedenému ešte dodáva, že odo dňa uzavretia manželstva so žalovanou (od 18. 01. 2018) mal žalobca dokonca povinnosť v zmysle § 19 Zákona o rodine podieľať sa na úhrade nákladov spoločnej domácnosti. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovanej dával peniaze na nájom v hotovosti, odvolací súd uvádza, že svoje tvrdenia v tomto smere ničím nepreukázal. Čo sa týka dohody o predplatení si výživného, na ktorú žalobca poukazuje aj v odvolaní, odvolací súd uvádza, že jej existenciu žalobca v konaní taktiež ničím nepreukázal a súd prvej inštancie správne zhodnotil, že výživné sa platí v zmysle § 76 ods. 1 Zákona o rodine v pravidelných opakujúcich sa sumách, vždy na mesiac dopredu, pričom o výnimku v zmysle § 64 Zákona o rodine v tomto prípade nešlo. Na záver odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj vznesenú námietku premlčania, pretože keďže nárok (na vydanie bezdôvodného obohatenia) ani len nevznikol, nebolo dôvodné skúmať premlčanie takéhoto neexistujúceho nároku.

10. V zmysle § 140 C.s.p. je zmenou žaloby rozšírenie uplatneného práva, t.j. ak žalobca žiada viac ako požadoval v žalobe (kvantitatívna zmena); uplatnenie iného práva, t.j. ak žalobca žiada iné plnenie ako v žalobe (kvalitatívna zmena) a tiež podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. O zmenu žaloby však nejde v prípade ak žalobca na základe toho istého skutkového stavu, ako je uvedený v žalobe, zmení právnu kvalifikáciu svojho nároku. Takouto zmenou právnej kvalifikácie nie je súd viazaný, pretože posúdenie právnej kvalifikácie uplatneného nároku patrí výlučne súdu a žalobca nie je vôbec povinný svoj nárok aj právne kvalifikovať (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/58/99 zo dňa 01. 11. 2000). S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd žiadosť žalobcu v odvolaní o prekvalifikovanie žaloby na vrátenie daru, poprípade na uznanie nároku, ktorú žalobca navrhoval bez ďalšej zmeny skutkových tvrdení, nepovažoval za návrh na zmenu žaloby v zmysle § 140 C.s.p. a o jej prípustnosti nerozhodoval. Navyše k uvedenému odvolací súd dodáva, že zmena žaloby by v predmetnom odvolacom konaní ani nebola možná, nakoľko sa podľa § 371 C.s.p. zmena žaloby v odvolacom konaní nepripúšťa (poznámka odvolacieho súdu - v civilnom sporovom konaní).

11. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. nebol žalobcom uplatnený dôvodne. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne, jeho skutkové zistenia

vyplývajú z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p) a vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p).

12. Vzhľadom na to, že žalovanej zo spisu žiadne trovy prvoinštančného konania nevyplývajú, je vecne správny aj II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov prvoinštančného konania žalovanej napriek jej plnému úspechu v spore.

13. S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej a v závislom II. výroku o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku by bola vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu plného úspechu žalovanej v odvolacom konaní. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania však žalovanej odvolací súd taktiež nepriznal z dôvodu, že zo spisu jej žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.); žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).